

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 5 năm 2012

Số 81

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé được bạn đạo vui mời Bé dùng cơm tối, Bé có cảm nghĩ gì về buổi cơm đông đảo bạn đạo, mọi người đều nhìn Bé và muốn nghe những gì Bé nói ?
- 2) Hôm nay Bé lại phải đi nơi khác theo lời yêu cầu của bạn đạo quý yêu của Bé, muốn cho Bé có một nơi nghỉ ngơi yên ổn hơn, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 3) Bé được bình an đến nơi ở nhà mới Bé có ngủ được không ?
- 4) Khuya nào Bé cũng làm việc đều đặn tại sao ?
- 5) Bé ngủ chưa quen giường, Bé phải ra đi nơi khác, Bé có bức không ?
- 6) Mọi người muốn gặp riêng Bé là sao ?
- 7) Những người tu nửa chừng tâm hướng về tham dự thì sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 4 tháng 10 năm 1993 1) Hỏi : Bé được bạn đạo vui mời Bé dùng cơm tối, Bé có cảm nghĩ gì về buổi cơm đông đảo bạn đạo, mọi người đều nhìn Bé và muốn nghe những gì Bé nói ? Đáp : Thưa, Bé rất vui khi được sự hội tụ tự nhiên, thâm tâm của mọi người đều kính trọng lẫn nhau trong buổi họp mặt vui trong chơn tình bạn đạo, dùng một bữa cơm chay của người Pháp khéo léo biến chế, những món ăn ngon vừa miệng, đối với Bé thì phụng phí rất nhiều thì giờ, một buổi mất hơn ba giờ đồng hồ, về đến phòng ngủ hơn 12 giờ khuya, cũng đến giờ tham thiền nhập định. Sau giờ thiền có một giấc ngủ rất tốt, khuya lại thức dậy viết bài như thường lệ. Sự tập quán tốt của người tu Vô Vi bất cứ giá nào thì cũng không quên giờ giấc công phu của chính mình, điện năng tâm thức vẫn dồi dào và thanh tịnh. Kệ: Dù cho dự cuộc hành trình chuyển Thức giấc công phu chẳng cảm phiền Tập quán tốt lành Trời chiếu độ Bình tâm học hỏi trí phân liền.	Ngày 5 tháng 10 năm 1993 2) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải đi nơi khác theo lời yêu cầu của bạn đạo quý yêu của Bé, muốn cho Bé có một nơi nghỉ ngơi yên ổn hơn, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, thuận thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong, thuận theo tình yêu thương của Trời hòa hợp với ý thiện lành của con người thì sẽ được bình an, còn nghịch lại thì sẽ bị bơ vơ. Bé đang sống trong tình thương yêu của mọi người cộng với sự ban chiếu của Trời Phật, Bé rất vui chấp nhận mọi đề nghị đầy thiện ý của khắp các nơi. Kệ: Tình Trời ban rải khắp nơi nơi Ý tưởng tâm thành sống thanh thoi Cao đẹp một đường tâm tự tiến Khai thông đời đạo chẳng xa rời.
Ngày 6 tháng 10 năm 1993 3) Hỏi : Bé được bình an đến nơi, ở nhà mới Bé có ngủ được không ? Đáp : Thưa, Bé rất cảm ơn Trời Phật đã độ cho Bé bình an đến nơi và được ở một nơi khang trang tốt đẹp cộng với tinh thần đồng hành với Bé. Bé ngủ khỏe, thiền tốt, sống trong khung cảnh thật sự thương yêu và kính mến trong tình cha con, vui và thanh nhẹ. Kệ: Thật tâm tự hướng về Trời giải Tự hưởng từ bi sống miệt mài Tâm đạo tràn đầy trong chất phác Kính thương quý trọng chẳng còn sai.	Ngày 7 tháng 10 năm 1993 4) Hỏi : Khuya nào Bé cũng làm việc đều đặn tại sao ? Đáp : Thưa, Bé được có nơi ăn chỗ ngủ tốt, Bé phải mang ơn và phải có tinh thần phục vụ tối đa. Khuya nào cũng phải viết những bài hữu ích cho mọi người cùng học cùng hành như Bé. Người tu không được lười biếng và lợi dụng tình thế để hưởng thụ. Tinh thần phục vụ quần sanh trên hết, mọi bạn đạo ý thức điều này thì sự liên hệ với Trời Phật không khó khăn. Ngược lại lo ăn, lo ngủ không làm, thì khối óc không phát triển, tâm tư không sáng suốt. Muốn được minh tâm kiến tánh thì phải thiền nhiều và dần thân phục vụ quần sanh nhiều thì sẽ được viên mãn về tâm thức. Kệ: Sống còn bao việc phải làm tiến Hay dở dở hay chẳng có phiền Tâm đạo tràn đầy duyên tận độ Thực hành tiến tới sống an yên.

Ngày 8 tháng 10 năm 1993 5) Hỏi : Bé ngủ chưa quen giường, Bé phải ra đi nơi khác, Bé có bức không ? Đáp : Thưa, Bé sống quen với cảnh nay đây mai đó, nhưng tâm vẫn ổn định chẳng có gì phải lo âu cả, dần thân hành đạo thì chẳng có ngại với nghi. Đi đâu cũng vậy thôi, độ được người tu thì Bé rất vui. Kệ: Ra đi gia chủ lại bụi ngùi Thương tiếc nhớ thương cũng mất vui Nhớ nhớ thương thương tình bạn đạo Chơn tình bộc phát tự rên trui.	Ngày 9 tháng 10 năm 1993 6) Hỏi : Mọi người muốn gặp riêng Bé là sao ? Đáp : Thưa, mọi người muốn gặp riêng Bé vì cảm thấy Bé dễ thương và muốn được Bé mách bảo những điều đặc biệt trong cuộc đời tư của họ. Kì thật người tu thiền điều cần thiết là phải thực hành thì mới có kết quả tốt ở tương lai, chăm chỉ mà tu thì mới giải quyết được những việc nan giải ở tương lai. Chứ cần nhìn mặt hiếu kì, làm mất thời giờ của đôi bên mà không có kết quả. Kệ: Nhìn nhau không phải lúc dang quà Thực hiện công phu tự bước qua Giải đãi¹ không còn tâm tự đạt Công phu liên tục tự nhiên hòa.
Ngày 10 tháng 10 năm 1993 7) Hỏi : Những người tu nửa chừng tâm hướng về tham dục thì sao ? Đáp : Thưa, người tu thiền nửa chừng tâm hướng về tham dục, chứng minh tâm họ chưa dứt khoát, thì đường phát triển về tâm đạo càng ngày càng suy sụp, tiếp tục sẽ mất cả một cơ sở tâm linh, thì sẽ bị rơi vào địa ngục, học khổ mới tiến thân. Kệ: Tu không thức giác chuyên cần tiến Khó khổ triền miên tạo động phiền Duyên nợ tình đời gieo nghịch cảnh Thương ai cũng khổ chẳng còn yên.	

¹ Giải đãi: tâm trạng không tinh tiến, biếng nhác.

Thuyết Pháp I

Thầy: Hôm nay lại được một kì, thêm một kì hội họp gặp mặt đủ tất cả đồng bào ở đây giữa người Việt Nam và người Việt Nam trong sự tu hành hướng thượng về tâm linh, muốn tự đạt tới như sự siêu phàm để cứu vớt phần hồn của chính mình. Hôm nay tôi được cơ hội đến đây một lần thứ nhì nữa để đàm đạo cùng tất cả các bạn. Ở đây, chúng ta là người đang sống thế gian nhưng mà tâm tư và phần hồn chúng ta thuộc trường sanh bất diệt. Chúng ta mới hiểu rõ rằng quả địa cầu tròn nơi nào chúng ta cũng có cơ hội gặp gỡ với một cái ý chí thiêng liêng bất diệt thì giờ phút nào chúng ta cũng có cơ hội tương ngộ.

Còn đến đây với phần đông một số bạn đạo đã tu và thực hiện cái phương pháp công phu này và có một số chưa thực hiện đầy đủ. Nhân cái dịp này chúng ta phải phân tách ra để hiểu sâu hơn nữa tại sao con người phải đi tìm một con đường trở về với chính ta? Chúng ta làm người ở thế gian đã xưng là tôi, tôi đã ăn học, tôi đã tìm tòi mọi sự để khai triển tâm tư tôi và để ảnh hưởng những người chung quanh tôi. Mà tại sao tôi còn phải đi tìm tôi nữa? Vì tôi chưa hiểu tôi, tôi chưa hiểu nguyên căn của tôi ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Tôi đã phí biết bao nhiêu công lao đi học, bao nhiêu thánh hiền dạy tôi làm một vị thánh tôi chưa có thể làm được. Vì sao? Vì tôi thiếu sự thanh tịnh, vì tôi lạc trong rừng văn chương và tôi tự kiêu hãnh rằng tôi đã đắc một sự gì tôi đã có, nhưng mà sự đó không phải trường cửu trong tay của tôi. Cho nên, tôi phải tìm hiểu ra sự thanh tịnh để hiểu nguyên lai của mọi trạng, nguyên lai của mọi một người tại thế gian là đại diện cả căn khôn vũ trụ chứ không phải chuyện eo hẹp. Cho dù làm con người sai lầm, hành động sai lầm, người giết người mưu mô tư lợi để phá hại người này, người kia người nọ, đó là phá hại cả Trời Đất. Cho nên, cái tội đó Âm phủ sẵn sàng chờ chực và sẽ hành tội những hành động bất chánh đó. Còn trường hợp những người đã bị sai lầm mà chịu tu sửa. Vì sao chúng ta sai? Vì chúng ta tối tăm. Mà chúng ta chịu sửa cho nó sáng suốt rồi tất cả những sự tối tăm kia không còn quy tụ nữa. Cho nên, tu có thể giải thoát. Tu đứng đắn thì có thể giải quyết những cảnh hành hạ tại địa ngục, những cảnh đau khổ bất tri bất giác

triển miên trong ngục tù của địa ngục. Ở thế gian chúng ta lấy gì chứng minh có địa ngục. Hiện tại chúng ta có nhà có cửa, có anh có em, có vợ có con. Tại sao chúng ta còn than khổ? Cái nghiệp trần nó lôi cuốn, nó bày chuyện này, nó bày chuyện kia, bày chuyện nọ, rồi tạo cái nghiệp nó làm cho chúng ta tối tăm. Cho nên, chúng ta phải nhờ thầy bói để cầu xin để hiểu coi tương lai tôi thế nào? Để tìm hiểu tôi thế nào? Hi vọng. Nhưng mà mình sẵn có rồi, mình có một khối óc tinh vi, học cái gì hiểu cái nấy. Từ nhỏ tới lớn đã vượt qua bao nhiêu trạng thái đau khổ, bao nhiêu nghịch cảnh chúng ta vẫn vượt qua. Lúc thuở bé không biết nói ngày nay biết nói; không nắm viết được ngày nay nắm viết được; thiếu sáng suốt ngày nay đã đạt được một phần sáng suốt để ứng chiếu về thế sự. Nhưng mà ta bà quên nội tâm, quên sự sẵn có của phần hồn của mình, quên ta là đại diện Thượng Đế để xây dựng quả địa cầu căn khôn vũ trụ. Các bạn là ý chí vô cùng nếu các bạn trở về với các bạn, các bạn thật sự là chiến sĩ của Thượng Đế để hợp tác và xây dựng cả căn khôn vũ trụ, không phải rằng nhỏ đâu. Nếu không có loài người ở thế gian, không có sự tri giác của vạn linh, Thượng Đế lập quả địa cầu để làm gì? Bao nhiêu đó là bạn hiểu rồi. Bạn có phần để phát triển vô cùng. Khi mà chúng ta hiểu được tâm linh đang chủ trị cái tiểu thiên địa này, cái bản thể này. Trong bản thể này có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đầy đủ thì bên ngoài y như chúng ta và chúng ta chịu khai triển để hòa hợp với cộng đồng căn khôn vũ trụ tiến thẳng vào trung tâm vũ trụ thì chúng ta là một lực lượng thẳng thắn hướng về Thượng Đế để khai triển mọi năng triển trong cơ tạng cũng như ngoài căn khôn vũ trụ. Cho nên thời cuộc nó chuyển về đâu? Nó chuyển về tâm linh, chuyển về sự văn minh của loài người. Và chiến tranh cũng vậy do sự chậm tiến của loài người, gây sự tham lam cùng cố đem lại sự tối tăm. Cho nên sau khi phải học cái bài đưng chạm rồi mới buông bỏ khí giới. Cho nên có cuộc thử thách sắp tới nó sẽ đưa nhân loại tới cái chỗ kêu bằng vô cùng bi đát mới có thời gian thức giác về tâm linh mới sửa chữa. Chính Việt Nam đã có rất nhiều cơ bút đã giáng cho hồi trước bao nhiêu năm về trước Việt Nam sẽ thế nào? Sự biến đổi bằng

cách nào? Thế giới sẽ biến đổi bằng cách nào ở mảnh đất eo hẹp đó nhưng mà toàn là những linh căn giáng sinh xuống thế gian để đui địt chúng sinh. Rồi chúng ta xét lại mảnh đất nhỏ như thế đó mà những thế lực khổng lồ trên thế giới chưa cũng chưa có làm gì được nó, quá tham là tự nó tiêu diệt. Bao nhiêu người sống trên năm mươi tuổi tại xứ Việt Nam là thấy rõ thiên cơ. Sự độc tài không có trường cửu và nó phải tự tiêu tan. Cho nên kì này là kì thanh lọc để đưa người hiền trở về xứ sở xây dựng, ý thức rõ sự tham lam là không lợi ích, và tự tiêu diệt lấy mình. Người Việt Nam hiện tại bỏ tất cả của cải, bỏ tất cả mảnh đất thương yêu, những người thân yêu đành bỏ ra đi để tái lập một sự siêu giác thương yêu. Các bạn xa quê hương, xa gia đình nằm đêm thồn thức không ngủ được nhớ cái gì? Nhớ gia đình nhớ người thân yêu nhưng mà cái thân yêu đó bao gồm có thiêng liêng có Trời Phật. Rồi các bạn thấy sự may mắn hiện tại, ai giúp đỡ các bạn? Vượt biên đi trong cái cảnh kêu bằng biết đi mà không biết về, đi tìm cái chết để đổi lấy sự sống. Ai giúp chúng ta đến bờ bến ngày nay chúng ta có ngày tái ngộ để chi? Để dạy người Việt Nam thực hiện tình thương và đạo đức. Người chịu khổ trước là người sẽ lãnh đạo tinh thần cho nhân loại. Cho nên người Việt Nam xứng đáng phải học tu. Người Việt Nam phải xứng đáng thực hành để hiểu mình nhiều hơn. Vì chúng ta không còn cái quê hương nào bằng quê hương của Thượng Đế. Chúng ta sống trong hòa đồng của càn khôn vũ trụ tất cả mảnh áo của các bạn mặc, miếng cơm các bạn đang ăn, sự no ấm sưởi ấm lòng các bạn do thanh điển của Thượng Đế ban bố cho các bạn hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Nếu không có thì con người không có trường sanh, lấy gì mà sống, hi vọng nào không còn chỗ đứng tại thế gian. Nhưng mà các bạn hiểu được thiêng liêng rồi các bạn mới trở về cái nơi trường cửu bất diệt quê hương quê xưa chốn cũ nhân loại đồng cư ngụ tại đó thì chúng ta mới xem thế gian huynh đệ là một. Bất cứ giống dân nào cũng là con của Thượng Đế thì chúng ta sống trong tâm tư của đại gia đình toàn cầu thực hiện tình thương và đạo đức. Cho nên ở Việt Nam nhiều tôn giáo trong giờ phút này là giờ phút cảm đoán về tôn giáo nhưng mà vẫn bộc phát luôn luôn, vẫn phát triển luôn luôn. Hạng nhất là cái thiên pháp hiện tại đang bành trướng ngay trong cái chỗ độc tài cũng có người học để tự cứu sinh. Bởi vì họ ý thức rồi ngoài thể xác chỉ có phần hồn. Phần hồn đó nửa đêm các bạn nằm thấy đi đây, đi đó. Đó là sự sáng suốt. Mà còn tu đi

nữa thì chúng ta còn đạt siêu hơn và văn minh hơn. Chúng ta thực hiện bí trí dũng để tiến tới cứu trợ vạn linh cũng như cứu trợ chúng ta. Sự hi sinh vô cùng đó chúng ta thấy rõ sự hi sinh vô cùng của Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta. Đấng Cha lành đã hỗ trợ cho chúng ta từ bao nhiêu kiếp chớ không phải mới đây.

Cho nên những vị tu Phật chỉ biết Phật không biết Thượng Đế và không biết Trời. Không có cha mẹ lấy gì có con. Không có người ta lấy ai tu thành Phật. Tôi phải hiểu rõ có Thượng Đế mới có chúng ta. Khi ý thức được chúng ta phải làm đạo chúng ta phải đi hai bánh xe, có Thượng Đế. Chúng ta tu trong lành về Phật để thanh tịnh để hiểu rõ nguyên căn. Rồi phải trở về nguồn cội và xây dựng cho chung chớ không phải làm riêng cho cá nhân để hưởng thụ. Thành ra cái đạo pháp nó cũng phải tu, phải sửa, phải có cách mạng, phải có tìm hiểu rõ ràng đường lối chúng ta tu đúng hay là không. Không nên mê hoặc, bởi thời gian không cho phép, không cho phép chúng ta chờ đợi. Tuổi tác các bạn đâu cho phép các bạn chờ đợi mà các bạn đi lục sách mà đọc hoài nhưng mà không có hành. Đọc hoài, đọc hoài hiểu lý này hay, lý kia hay, lý ông Thích Ca hay, lý ông Jesus Christ hay, lý ông Khổng Tử hay nhưng mà các bạn không hành thì kể như không. Phải nghĩ ông đó là ai? Tại sao ông Jesus, ông chịu đóng đinh mà ông không than vãn mà trở lại ông đó ông ngu muội như thế đó mà tại sao ông cảm động tất cả nhân loại. Vì ngoài thể xác này ông còn phần hồn bất diệt nên để đánh thức con người nếu người tin Ngài, trở về với Ngài thì người đó được cứu rồi. Thích Ca cũng vậy, bỏ tất cả vinh hoa phú quý đi vô trong rừng sâu để tu với thú dữ. Tại sao? Ông thái tử sung sướng có bảo vệ mà không chịu mà trong thời đó ông ăn học đầy đủ có văn có võ. Tại sao ông làm điều bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân? Vua cha kêu ông không về, cưới vợ rồi ông ra đi tu cũng không nói một câu, con của ông, ông không nghĩ làm sao để nuôi con, phải bắt nhân không? Nhưng mà Ngài lấy sự thanh tịnh của Ngài để khống chế tất cả mọi sự động loạn. Ra rừng sâu nếu mà Ngài động loạn thú dữ nó giết Ngài, cá lớn ăn cá nhỏ, cọp lớn ăn cọp nhỏ nhất định chắc chắn là phải bị tiêu diệt. Nhưng mà vì Ngài thấy trung tâm của vạn linh đều có sự thanh tịnh là phần hồn đồng đều như nhau trong bình đẳng tiến hóa tùy theo tâm thức. Cho nên Ngài giữ cái sự thanh tịnh, khống chế mọi sự động loạn ở chung quanh mà Ngài không bị tiêu diệt trong lúc Ngài thiên giác.

Đó thì cái phần chứng minh phần hồn còn, phần hồn trường cửu cho nên lúc vua cha chết rồi Ngài mới trở về xem cái mao của cha đội hằng ngày cha có cầm đem đi không? Đó là nhắc bộ đầu với phần hồn nhập thể xác bởi bộ đầu. Bây giờ phải trở về mới mở bộ đầu nhắc đó mà Ngài rút cái điển đưa vua cha thoát khỏi khổ ách địa ngục. Trở về thu thập vợ mới cho tu, dạy con tiến hóa, trọn nghĩa, trọn nhân, trọn hiếu. Cho nên cảm động lòng người cho đến nay nhưng mà nhân loại ở trong đó còn sự mê hoặc đặt ông Phật, đặt đấng trọn lành để ảnh hưởng người nhưng mà thiếu người giải thích. Cho nên nhiều chỗ phải bị kẹt rằng chỉ cúng Phật để Phật độ mà thôi, không biết cách nào để đi tới; chỉ thờ Chúa để Chúa độ không biết làm cách nào để đi tới. Cho nên khi mà chúng ta tin Chúa chúng ta phải hành động như Chúa. Chúng ta phải dừng tiến vì hồn chúng ta bắt diệt. Tại sao chúng ta còn phải sợ? Cho nên, chúng ta phải thực hiện trong xây dựng và từ bi, không phải dừng tiến để giết người, dừng tiến để thương yêu, để thực hiện tình thương và đạo đức. Bất cứ giá nào dù có hi sinh tôi cũng vẫn thương tất cả mọi người để dẫn tiến tâm linh, đó là cái phương thức của Jesus Christ đã độ cho chúng sanh, phải làm những điều đó. Nhưng mà nhiều người thờ phượng Ngài, đặt để Ngài, cầu xin Ngài cho tôi phát tài ngược lại làm sái quấy cái đó không bao giờ được lên Thiên Đàng, phí công vô ích. Thích Ca cũng vậy! Ngài trong khổ hạnh đạt tới hạnh phúc đời đời mà chúng ta không đi trong khổ hạnh làm sao chúng ta đạt được hạnh phúc. Đặt để ông Phật ở trong nhà để thờ, lấy sự thông minh của mình lợi dụng đấng trọn lành để hộ độ cho mình. Cái đó sai! Phải thực hành như Ngài ở trong cái ta tìm ra sự hạnh phúc đời đời mới là đúng. **Cho nên trong cái thực hành, trong cái môn thiền Vô Vi này là cái đạo của người nào mà tìm ra được và chịu tu là đạo của người ấy thôi chứ không phải đạo của một tổ chức nào.** Tất cả các bạn đều có khả năng đưa tư tưởng tới sự quân bình. Nếu chịu hành triển cái phương pháp hiện tại của chúng tôi đây là cái phương pháp để tự mình điều chỉnh những cái gì sẵn có chứ không phải xin của ai mà chẳng có nhờ của ai. Khứ trước lưu thanh và để tiến về cái sự ảnh hưởng đã và đang có và chúng ta xác nhận sự ảnh hưởng đó là đúng chính trong ta đã khai triển, từ li từ tí xác nhận mới được.

Chúng ta luân hồi xuống thế gian biết bao nhiêu kiếp. Xương chúng ta chất đồng rồi hi vọng kiếp sau tôi sẽ làm một người hiền. Kiếp sau tôi sẽ làm

một người đàng hoàng hơn thì cái xương của các bạn chất thành sông, chất thành mực. Một đồng xương chất thành cái núi là ít, bao nhiêu kiếp rồi đâu có biết đường đi về. Ngày nay có hồng ân cho biết rằng bên trên được xuống thì ở dưới chúng ta được lên. Rõ ràng con đường khai triển để chúng ta xuất phát đi lên thì chúng ta nắm đó làm mục tiêu và đi tới. Trước hết chúng ta làm con người chúng ta muốn tu thì đạt cái gì trước hết: sức khỏe. Cho nên phương pháp này có ba cái môn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định để cho các bạn có sức khỏe dồi dào để phục vụ xã hội đúng đắn hơn, phục vụ gia đình hợp lý hơn rồi đi tới thanh tịnh sáng suốt. Lúc đó, các bạn thấy rằng, xác nhận rõ ràng tôi có tiền kiếp, tôi có phần hồn, tôi có sự tri kiến siêu giác hơn trước khi tôi chưa tu thì tự mình kiểm chứng và mình tự tiến. Cái phương pháp này, mỗi một người nào tu là đạo của người ấy mà thôi. Thành ra không bị lợi dụng bởi một chủ thuyết nào, không bị lôi cuốn và không làm mê hoặc các bạn được. Cho nên tôi nhắc các bạn đạo giữa bạn đạo với nhau cũng là đàm luận mà thôi để tìm hiểu sự tiến bộ của đối phương mà thôi. Nhưng mà không phải nhờ đỡ sự tiến bộ đó, chính mình phải đi, mình phải hành nếu mình không hành chẳng có ai hành giùm. Chúng ta ở trong định luật sanh lão bệnh tử mỗi người phải qua phải học, không chối cãi được, không từ chối được. Người nào nói tôi không bao giờ già, nói thử coi, phải già, phải bệnh, phải chết. Đó là bài học của Thượng Đế ban cho mọi người phải học để tiến. Học qua những cái bài đó là đạt cái gì? Đạt dừng rồi, sáng suốt, cho nên mỗi người phải học. Cho nên hiện tại bây giờ chúng ta tu cái pháp này càng ngày càng thấy cái nghiệp các bạn nhiều thì các bạn thấy tự giải nghiệp và nhìn nhận sự sai lầm của chính mình lúc đó các bạn cảm thấy nhẹ. Các bạn thấy vật chất không phải là chủ của tâm linh nhưng mà tâm linh là chủ của vật chất. Lúc đó chúng ta vun bồi sự sáng suốt. Vì sự sáng suốt đó một câu nói của các bạn thôi cứu vớt cả ngàn, cả triệu người, triệu tâm linh nghe qua thì thấy rõ chơn lý. Hỏi chữ sức mạnh vô cùng của các bạn ở đâu? Thích Ca một câu của Ngài để lại mấy ngàn năm, người nào ý thức được thì người đó có thể đắc đạo. Jesus Christ một câu của Ngài đủ rồi, mà muốn có một câu nói như Ngài thì phải khổ hạnh mới đạt được sự siêu giác mà lưu lại cho chúng ta tới ngày nay.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 3 tháng 11 năm 1973

Huyền thiên sáng tạo cơ hành tiến
Chuyển hóa hóa sanh tiếp nối liền
Tứ đại hợp thành cơ cấu hóa
Giữ hồn giam vĩa tạm tầm duyên

Cơ hình duyên diễn nối liền
Tiền căn tái ngộ phân huyền tạo cơ
Chuyển luân từ giấc từ giờ
Đấu tranh minh cảm huyền cơ thể tình
Thông minh cảm giác đẹp xinh
Lu mờ cảm giác tâm tình đa đoan
Hướng về chư Phật trấn an
Sửa tâm sửa tánh phước ban muôn đời
Noi theo đường lối phân lời
Âm thanh chơn giả tự rời tự xa
Tiến lên thanh cảnh lập đà
Dựng xây chuyển hóa mới là người khôn
Đổi thay đàm luận ôn tồn
Tiến về cực độ thân hồn an khang
Xưa kia Phật đã mở đường
Con đường tiến tới ánh gương vui hòa
Nay ta tiếp tục mới là
Người ngoan tại thế lập đà tự tu
Sửa mình thức giấc vượt mù
Tâm linh khai triển phần ngu chẳng còn
Một lòng tiến tới đường mòn
Thích Ca Phật pháp chẳng còn si mê.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Bảy

ĐẠO ĐỆ THẬP ĐIỆN THẨM QUÁN BÀ MẠNH

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 26 tháng 5 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Thập điện du hoàn công diệp viên
Thâu tài ấn tổng quảng lưu truyền
Bảo thư giá trị linh chi quý
Giáo hóa nhân tâm quan thánh hiền.*

Dịch

Điện nọ thăm xong mọi việc yên
Góp tiền in tặng đề lưu truyền
Sách hay hoa lạ bao yêu quý
Dạy dỗ người đời học Thánh Tiên.

Tế Phật: Đạo âm ty tới Điện Thứ Mười, từ hai năm nay, chư sinh bảo hộ pháp lý giúp đỡ viết sách người ngoài họ tưởng là bị phạt đứng lâu như vậy hẳn là có chuyện gì đây? Kì thật, đứng lâu như vậy mới là thể đứng chính đáng, mới là động tác cơ bản của kẻ xử thế, tu đạo phải đứng thật lâu mà vẫn không khó chịu, nếu đứng xiêu vẹo ngã nghiêng làm sao thành được Đại La Kim Tiên? Mọi người đều tưởng nằm thẳng rảnh trên nệm, thư nhàn sáng khoái, nếu thế sẽ giống hết thứ tiên lười, quý biến chẳng thể ngang nhiên đứng thẳng lưng, làm tay hảo hán đề mây lướt gió. Dương Sinh nghe ta nói có đúng không?

Dương Sinh: Thưa đúng lắm, ân sư dạy như vậy rất là chính đáng, bởi lẽ chân đứng không vững tức là không có lập trường, đất đứng đã không có nói chi tới tu đạo?

Tế Phật: Kẻ đứng không vững hẳn là nằm ngời cũng chẳng yên, cho nên tu đạo trước hết phải “*lập định*” rồi sau đó mới làm chủ được bản tính, mới thâu hồi nổi cái tâm rối rắm động loạn. Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen, chúng ta bữa nay tiếp tục đạo thẩm Điện Thứ Mười.

Dương Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong, xin ân sư hãy khởi hành.

Tế Phật: Đã tới nơi, Dương Sinh xuống đài sen.

Dương Sinh: Điện Thứ Mười, Minh Vương ở phía trước, xin chào ra mắt.

Minh Vương: Miễn lễ, hai vị bữa nay lại tới thăm, rất hoan nghênh. Bữa trước chỉ mới thăm Sở Chuyển Kiếp, tạm giới thiệu tình hình các ti. Bữa nay hẳn là sẽ được rõ tình hình sáu ngả luân hồi, vì thời giờ có hạn chúng ta mau đi tới phía trước.

Dương Sinh: Cảm tạ sự hậu đãi của Minh Vương cùng sự hướng dẫn của chư vị quan viên.....Đã tới Sở Chuyển Kiếp bữa trước, người ta quá đông đúc, gồm đủ mọi giống người thuộc các nước từ Á qua Âu họ đang chuẩn bị đầu thai chẳng?

Minh Vương: Người đời sau khi chết, phạm những kẻ phạm tội đều phải qua các ngục để xử trị cho nên địa ngục cũng giống như “*Quốc Tế Pháp Định*”. Các loại nhân sĩ chuyển kiếp luân hồi đầu thai đều lo lãnh giấy chứng nhận, giống như dương gian xuất ngoại phải lo giấy xuất cảnh vậy.

Dương Sinh: Đã tới Ty Thụ Sinh, trong này người càng đông hơn, giống cảnh chen chúc nơi bến xe đò.

Tế Phật: Ha ha, đây đều là những người muốn lên đài chuyển kiếp luân hồi, như cảnh dương gian lại bến đợi xe, xe vừa nổ máy bánh không ngừng chuyển động. Chỗ hành khách mua vé thì quá nhỏ

người mua vé đi các nơi là những âm hồn chuyên kiếp đầu thai các chốn trên thế giới lại quá đông.

Minh Vương: Tể Phạt nói rất đúng, người đời sau khi chết phải qua các điện để xét xử và thụ hình xong mới được đưa đi đầu thai. Đường luân hồi quá vô tình, tuy cùng đi một chuyến xe chuyển kiếp luân hồi nhưng mục đích của mỗi kẻ lại khác nhau, nhân duyên của mỗi người không giống nhau, vậy tay xuống xe, một đời chỉ hay ho lúc sinh hoạt trong cùng một hoàn cảnh.

Dương Sinh: Phía trước người ta tụ tập quá đông, giống như đang uống nước trà đá lạnh để giải khát. Bữa nay Trời quá nóng nực, tôi cũng khát nước quá, tới trước uống một li cho khỏi khát có được không?

Minh Vương: Không thể được, đó là quán Bà Mạnh, kẻ đầu thai đều phải húp “cháo lú”, nếu như Dương Sinh húp phải, sau khi trở lại trần gian liệu có tránh khỏi là kẻ mơ mơ hồ hồ, quên hết mọi sự không còn nhớ gì nữa không?

Dương Sinh: Lợi hại tới mức đó sao?

Tể Phạt: Con chó tưởng đùa, Minh Vương không nói giỡn đâu.

Dương Sinh: Quán bên đường quả nhiên có đề ba chữ “Mạnh Bà Đình” (Quán Bà Mạnh). Xin Minh Vương giới thiệu tình hình ở đây cho tôi rõ được không?

Minh Vương: Mạnh Bà Đình do Bà Mạnh cai quản, Bà ta phụng mệnh Ngọc Đế phụ trách công tác cho các âm hồn húp cháo lú trước khi đầu thai, vì nếu không sau khi đầu thai sẽ nhớ lại chuyện tiền kiếp, hải nhi sẽ tìm kiếm và nhận ra thân thuộc, tạo nên cảnh lớn bé vô trật tự, ngũ luân không còn phân biệt, kiếm thù báo oán, đời sẽ đại loạn. Vì vậy tạo vật đã biến hóa một cách kì diệu, dùng cháo lú để cho kẻ đầu thai húp vào quên hết mọi chuyện kiếp trước. Cháo này có đủ năm vị chua, cay, mặn, ngọt, đắng hỗn hợp, cho nên uống vào không còn biết Đông, Tây, Nam, Bắc, đầu óc quay cuồng mơ mơ, hồ hồ tự rơi vào một trong sáu ngã của bánh xe chuyển kiếp.

Tể Phạt: Thứ “cháo lú” này cũng là “cháo mê hồn” vì sau khi ăn vào thần hồn điên đảo, dương gian cũng có loại cháo này.

Dương Sinh: Thưa, con chưa từng nghe nói.

Tể Phạt: Cũng như rượu vậy, con hãy nhìn kẻ uống rượu quá độ, không còn phân biệt được Đông, Tây, Nam, Bắc, đi lầm đường lạc lối, thậm chí sai cả nhà, giống như kẻ mất linh hồn, có như vậy mới có thể lẫn vào vòng luân hồi. Kẻ không muốn đầu thai ác đạo thì đâu dám lẫn tới? Kẻ say rượu dám băng

minh qua biển lớn, dám dút đầu dưới bánh xe, nước lửa không sợ, gan mật quá lớn! Trong lúc họ mê man bất tỉnh, bị rơi vào vòng luân hồi mà chẳng hay. Một sớm rã rượu tỉnh lại thì đã xa Trời, giống hệt như đầu thai chuyển kiếp một sớm bừng sáng tỉnh lại thấy xa cách cõi đời ở giữa khoảng Trời Đất khác.

Dương Sinh: Cháo lú diệu dụng như vậy cho nên người đời sau khi chết ai mà chẳng uống.

Minh Vương: Dương Sinh còn có điềm chưa rõ, âm hồn sau khi qua các điện sửa trị lúc tới đây thì sự đói khát đã tới mức cùng cực, Điện Thứ Mười lại giáp giới dương gian, phía ngoài quán Bà Mạnh nóng như thiêu như đốt, phàm âm hồn tới đây đều muốn vào quán uống trà đá giải khát, đó chẳng phải là tự đâm đầu vào lưới sao? Nếu ngày hè nóng nực đi hàng vạn dặm đường hẳn là miệng cảm thấy khát vô cùng, tại cuối con đường có một cái quán mát mẻ, lại có trà đá lạnh uống không phải trả tiền, ai mà chẳng tranh uống trước? Có kẻ còn cho một li là quá ít, bèn rót lấy rót để chẳng ngừng. Dầu vậy bọn giao hoạt tới đây, tuy miệng khát nhưng vì rõ thứ cháo này lợi hại nên không vào quán Bà Mạnh ăn uống tức thì mặt đất tự nhiên bắn ra một móc sắt móc chặt lấy người khiến chẳng thể giãy giụa, rồi gài hầu của Mạnh Bà cưỡng bức đổ vào miệng. Đó gọi là “*rượu dăng không uống, uống rượu phạt*” vậy.

Dương Sinh: Dĩ nhiên là húp cháo này có thể quên việc kiếp trước nhưng tại sao hiện nay trẻ thơ trên thế gian ra đời lại có thể thông minh hiểu biết bội phần, có phải tại phẩm chất cháo này kém cỏi không?

Minh vương: Dương Sinh có điềm còn chưa rõ, vì từ vô thủy tới nay, con người đã trải qua ngàn vạn kiếp luân hồi, húp cháo lú đã quá nhiều lần, lâu rồi trở thành thói quen, do đó mà trẻ con sinh ra ngày nay mới vô cùng khôn ngoan, cho nên nói “*đầu quỷ óc quỷ*” là bởi vì húp cháo lú nhiều lượt dần thành thói quen cho nên đầu óc nó khôn ngoan tinh xảo. Đó chẳng phải là điều tốt, hãy nhìn kẻ nghiện rượu, uống mãi chẳng say, mất hết tri giác, thật quá tàn nhẫn. Cho nên thế gian càng ngày càng nhiều kẻ bất nhân bất nghĩa, càng lắm kẻ linh hoạt tinh ranh nên dễ bị lạc đường. Do đó trí xảo có gì là đáng mừng đâu?

Dương Sinh: À thì ra là thế.

Tể Phạt: Đã cận giờ, tình hình sáu ngã chuyển kiếp luân hồi kì tới sẽ lại tìm hiểu tiếp cũng được.

Dương Sinh: Cảm tạ Minh Vương chỉ rõ bến mê, khai mở nhiều lẽ thâm diệu để chỉ dẫn chúng sanh, quả khó mà có được! Khó mà có được! Xin cáo từ.

Minh Vương: Đã muốn về, tôi cũng chẳng thể giữ, rất mong trở lại thăm.

Tế Phậ: Dương Sinh mau lên đài sen chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường....

Tế Phậ: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

